

Heide vertelt

nummer: 108

23 januari 2022

Oproep om bij te dragen tot de geschiedenis!

Francis De Haes, Gaston Stevens en Ivan Dockx

Beste lezers, dit jaar is het 50 jaar geleden dat er in Kalmthout een gemeentelijke sportraad werd geïnstalleerd. Dit jubileumjaar zal niet onopgemerkt blijven, de sportraad neemt een aantal initiatieven om dit gebeuren in de verf te zetten. Eén van de projecten die men voor ogen heeft is de geschiedenis van 50 jaar sportraad te bundelen. In een zelfde uitgave gaat men trachten ook het prille begin en de huidige geschiedenis van de Kalmthoutse sport te schetsen. Om deze reden doet men een oproep naar lezers die in het verleden betrokken waren bij het Kalmthoutse sportgebeuren of op de ene of andere manier in

het bezit zijn van waardevolle documenten of foto's. Ook tips om de geschiedenis zo volledig mogelijk te maken zijn welkom. Misschien weet één van onze lezers wel een weg om aan een archief van een verdwenen Kalmthoutse sportvereniging te geraken, je weet maar nooit! In elk geval mag je hieromtrent altijd contact opnemen met Louis van den Buijs, vandenbuijslouis@gmail.com of 0477/22.24.81. Dank bij voorbaat.

Van Karel tot Karel (Van den Bergh)vervolg:

Onze gewone levensloop:

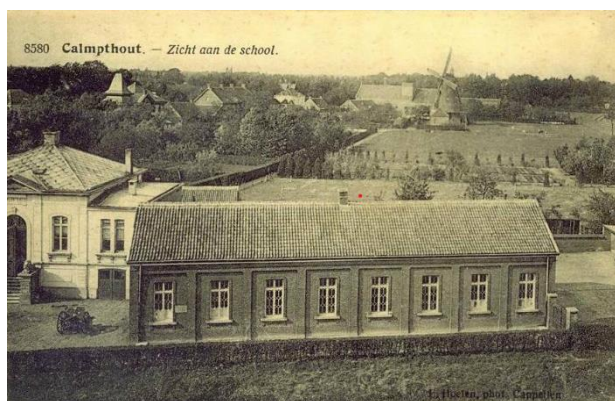
In een vorig hoofdstuk heb ik het verhaal geschreven uit het leven in de jaren 1940. Ware ik rond het jaar 2000 geboren dan zou zo een verhaal heel anders klinken. Ik ga een poging doen een deel van het verhaal naar het heden te plaatsen. Ons mama is ons met de auto van 't school komen halen. Ik wil snel met mijne iPod gaan spelen maar mama roept: "Nee Cari, eerst uw huiswerk maken." Ik ga naar de living en zet me achter de computer om snel op internet wat op te zoeken over de oorlog lang geleden in 1940-1945. Nadien mag ik gaan shotten met onze Joshua. Ons Maya luistert naar hare MP3-speler. We hebben nieuwe shoes en ook ne nieuwe voetbal gekregen. "Sloagtem goaj hé!" roept Mama. Onze papa komt met de tractor van 't veld en komt efkes mee shotten. Onzen Joshua krijgt ne shot tegen zen been en het doet blijkbaar zeer. "Kom is hier", zegt

Papa, "ik zal der is over ruissen (korte "ui") en hij zegt: "ga maar ne pleister halen bij mama." Maar mama is kwaad en zegt: "jullie kunt het nogal begoaje zenne. Papa gaat de koeien melken en we mogen helpen koeien uit de wei halen en zo. Het melken is wel gemakkelijk. Het melkmachine doet alles en de melk loopt rechtstreeks naar een grote ketel. Gelijk krijgen ze een portie krachtvoer, per koe berekent volgens de computer. Een koe moet

kalven en papa belt de veearts met zen GSM. Die haalt het kalf met een keizersnede eruit. Er staat nog een koe stierig en de veearts verricht een kunstmatige inseminatie. Intussen is het tijd voor het avondeten. Mama heeft pizza meegebracht van de supermarkt. Ik zeg: "da lust ik ni" en ons Maya

lust de fanta niet. “Wat zijn jullie toch voor bende joeng”, zegt ons mama. “Het moest nog eens oorlog worden, ge zouwt het dan wel lusten. Degene die de pizza ni lust die eet dan maar lasagne uit de ijskast en warmt het op in de microgolf. Na het eten willen we nog even buiten gaan spelen maar ze zegt: “eerst andere kleren aan!” Ik zeg: “mag ik deze boxershort aandoen?” Ze zegt: “ba jot, ge doe maar”, en ze haalt hem uit de droogkast. Maya en Joshua willen de plasma breedbeeld TV opzetten maar de ene wil “de Simpsons” zien en de andere “de Pepples”. Het zit er bovenarms op. “Kunnen jullie nu nooit eens akkerderen?” zegt mama, “ga beter eens spelen met uw elektrische autobaan of met uw go-kart. Uw kasteel met ridders staat er ook nog. Ge krijgt zoveel van Sinterklaas en ge speelt er bijna niet mee.” Intussen zijn oma en opa met de fiets de oprit opgedraaid. We staan er vlug bij en oma zegt: “we zijn gaan eten in taverne de Kiekenhoef”. We hebben er een omelet met spek gegeten en dan nog ne lekkere coupe Brazilienne. We zullen wer moeten fietsen om het er af te krijgen en we zijn efkes doorgekomen.” “Kom binnen”, zegt mama, en ze vraagt oma wat ze wil drinken. “Fruitsap, ne spa, fanta of koffie?” Van opa weet ze het al: nen donkere Leffe. En ze vertellen honderduit over hun fietsvakantie. “Ha”, zegt mama, “ik heb nog foto’s op de computer staan van onze skivakantie in Tirol genomen met men digitale fototoestel.” We kijken naar de vele mooie foto’s. Dan vertelt opa wat grapjes van vroeger in de goeje ouwen tijd toen er niets was dan een stoel, tafel, bed, nen boterham, patatten, en een put water om te drinken. “Toen kwamen de mensen veel beter overeen”, zegt hij. “Ik heb nog nieuws”, zegt oma, “we hebben nieuwe fietsen gekocht. Met 21 vitessen en een computertje, iets nieuw. We kunnen er niet alleen onze snelheid en zo maar ook de temperatuur op zien. Ja, we moeten met onze tijd meegaan hé.” “Ik heb ook nog nieuws”, zegt mama, “we gaan deze zomer op vakantie met het vliegtuig naar Jerba. De koeien worden verzorgd door boerenhulp.” “Kom” zegt oma, “het wordt al stilaan donker en we moeten nog naar huis fietsen. We zullen eens gon weirbiejen.” Wij liggen nog wat languit in de zetel TV te kijken maar dan zegt mama: “Kom, tanden poetsen, pyjama aan, en naar bed”, waar papa nog een verhaaltje voorleest van Cowboy Henk. En zo eindigt dit verhaal van een dag ergens rond 2010. Zoals je ziet een groot verschil van levenswijze tussen de jaren 1940- 50 en 2000-2010. De levensstandaard is er enorm op vooruit gegaan. Toch spreekt men ook heden dat het leven zo duur is en dat het allemaal zo veel kost en dat er nog veel armoe is. Als ik dan zie hoe wij leefden in onze

kindertijd dan is er toch wel een groot verschil. We pakken de draad op in maart 1945, de oorlog is al een maand of 5 voorbij, in Duitsland nog niet, maar bij ons toch, en het is terug school. Dat was waar nu het gemeentehuis is. Dat was natuurlijk heel anders dan nu, geen meisjes en slechts 4 meesters voor 8 studiejaren. Er was dus ne kleine kant en ne grote kant, en ik denk soms wel een vijftig leerlingen in één klas. Er waren toen nog meesters van de harde hand en ik heb menige stoute leerling flinke motten weten krijgen, en als ze dat thuis te horen kregen, kreeg je er daar ook nog wat. De meeste kinderen gingen te voet naar ‘t school en dat was onderweg dikwijls plezant, maar we hadden ook wel eens ruzie, en soms wel eens de ene straat tegen de andere. Zo hadden we eens ambras met die van den Bessemhei. Ze kwamen met een grote groep ons achterna en aan het kruispunt Driehoek, Heikant begon het. Na wat geroep werd er al snel gegooid met van alles, ook met rapen die op het veld stonden. Het was een echte veldslag. Er zat toen veel munitie langs de Heikantstraat, ook rond die hopen werd er strijd geleverd, en rond die hopen zaten zo ‘n meter hoog aarden wallen, kluiten aarde genoeg dus. Een paar arbeiders die daar aan ‘t werken waren keken geamuseerd toe. Maar we zijn deze aardkluiten veldslag verloren, we moesten terugtrekken tot aan de hoeve van Brughmans. Toen hield de slag plots op en iedereen ging naar huis. Thuis kregen we allemaal vreselijk naar ons voeten, nie moeilijk, we zagen allemaal zo zwart als “hoske pek”, en onze kleren!! Nog vuiler!! ‘s Anderendaags ging iedereen gewoon terug naar school en iedereen speelde gewoon terug met elkaar alsof er niets gebeurd was. Ja, zo ging dat toen... Kort na nieuwjaar ‘44-’45 werd ons Lea

geboren en dat gebeurde in het gasthuis of moederhuis in Kalmthout. Toen waren we met 5 kinderen. Hier wil ik nog aan toevoegen dat in 1938 ons Louise geboren is, maar die is na een paar dagen gestorven. Ik was toen nog te klein om er iets van te weten, maar ons Moe heb ik er wel eens over horen vertellen. Een paar dagen na de geboorte is de bakel of vroedvrouw gekomen en ze zegde: "maar dat kind is ziek", en een paar dagen later was ons Louise dood. Op school was ik een redelijke leerling, ik was toch altijd bij de 5 eersten, maar in 1948 was het gedaan. Leerplicht was toen tot 14 jaar, ik werd eind '48, 14 jaar. Ik was 13,5 en 't school zat erop, helpen op de boerderij. Vader had toen juist 4 ha bos gekocht op 't Gooreind en dat moest ontgonnen worden. Dat heeft me een werk geweest: de bomen werden afgezaagd en verkocht, maar dan moesten de struiken er nog uit, en dat waren meestal van die eiken, daar is wat zweet op gelaten. Verscheidene jaren gingen erover weg. Met mijn 13 had ik nog te weinig spierkracht, maar na een paar jaar, 15 à 16 jaar oud, was ik sterk genoeg en heb nog heel wat struiken uitgedaan. Die werden thuis op nen hoop gegooid en in de winter, ja dan was het tijd om de struiken te klieven. Daar heb ik men colère nog eens op kunnen uitwerken met spieën. Nen zware voorhamer en een bijl, nen eikenstruik klieven dat valt niet mee, den draad van het hout gaat naar alle kanten, en het kostte veel moeite om er een spaander af te krijgen, maar er mocht niets verloren gaan. In de zomer van 1948 zei vader op nen avond tegen mij: "we gaan nog eens een kinneke kopen." Dat was nu geen echt nieuws, want dat had ik allang gezien aan ons moe, maar meer woorden werden er toen niet aan vuil gemaakt. 's Nachts werd toen ons José geboren. Dat gebeurde thuis in de voorplaats. De dagen daarop was het toch weer een heel gedoe met Amelie, de bakel, die de kleine en moeder kwam verzorgen. Het rook dan steeds naar die speciale zeep en talkpoeder. Dan den doop na een paar dagen. De familie, peter en meter die kwamen, en met doopsuiker die uit de kakdoek viel als ze terugkwamen van de kerk, kinnekeskak genoemd. Ik weet het allemaal nog goed: ons José is onze jongste, ons moe was toen al 43, met 6 kinderen waren we eigenlijk nog één van de kleineren op den Heikant, gezinnen met 8-10 of 12 kinderen waren er meerdere, den Heikant was toen zeer kinderrijk. Na de oorlog zijn op de Heuvel bij grootva nog een paar nonkels en tantes getrouwd. Dat waren nog eens echte boerenbruiloften: de koestal werd met zand gelijk gemaakt, een houten vloer erin, er werd een vet varken geslacht en er volgde na de mis een 5 of 6 gangen bruiloftsmaal dat de hele middag en avond duurde, en dat voor naaste familie 2 dagen, en 's avonds natuurlijk muziek en dansen voor de groten. Dat waren nog eens feesten. Als kind was ik nogal aangetrokken door de stoomtreinen. Als ik bij grootva op den Heuvel in den bogerd stond zag ik ze in de verte rijden en op ne keer ben ik zonder iets te zeggen er vanonder gemuisd. Ik ben naar de statie gegaan om de stoomlocomotieven

van dichtbij te zien. Den tjoek tjoek met veel stoom en geblaas trok me erg aan en ik had geluk want de ene na de andere trein kwam voorbij, met ook een paar stoptreinen. Toen ik eindelijk terug naar huis ging was het eerste dat ik te horen kreeg: "waar hedde gij gezeten?" Ze hebben zich zeker heel ongerust gemaakt en ze wisten niet waar zoeken. Eigenlijk zou ik een goei straf moeten verdienen, maar ik denk dat ze blij waren dat ze me terug zagen. Ik heb daar nu nog veel belangstelling voor maar dat kun nu

nog alleen maar bij modeltreintjes maar dat is puur nostalgie. Het leven op de boerderij gaat zen gang. De jaren '50 komen er aan, nog altijd jaren van hard werken, weinig verdienen en geen luxe, geen TV, geen telefoon, reed er een auto over 't straat dan liep iedereen op straat om hem te zien, en ga zo maar verder. Geen waterleiding, geen huisvuilophaling, geen diploma. Op de hoeve gebeurde nogal veel werk met de hand: hooien, oogsten, gras inkuilen, patatten planten en uitdoen, bieten oogsten. Vroeger zag je op het veld overal groepjes mensen werken, nu zie je nog hier een daar een tractor rijden. Ook in de winter was er altijd werk: dorsen. Een dorsmachine was er al. Het graan moest dan nog door de wanmolen, ook treizemolen genaamd, een toestel dat je met de hand moest draaien en dat wind maakte en zo het kaf van het koren scheidde. Verder nog de dieren

verzorgen en er moest ook voor stookhout gezorgd worden: op lengte zagen, struiken klieven, ... Er was werk van 's morgens tot 's avonds. Ook voor moeder was er heel de dag wat te doen: wassen, plassen, breien, sokken stoppen, eten koken, brood bakken, ... Je moest je al schuldig voelen als je een uurtje niets deed. Ik hoor nonkel Jef nog, het was op een winteravond en allang donker. "Wat kunnen we nu nog doen?" zei hij, "het is toch nog te vroeg om binnen te gaan zitten?" en hij wist niet meer wat doen. Jaja, er mocht geen tijd verloren gaan... Op ne keer kwamen we eens bij nonkel Louis Kerstens. Die woonde op 't spijker in Essen. Ze hadden juist jonge honden en we mochten er eentje meenemen. Wij ermee naar huis, in een kartonnen doos achterop de fiets. Het was vakantie en we speelden er de hele tijd mee. Het mocht vrij rond lopen op de hoeve, maar na enkele dagen moesten we terug naar school. 's Avonds komen we thuis en ons hondje nergens te bekennen, tot een paar dagen later, bericht van nonkel Louis: ons hondje was daar terug aangekomen. Over een afstand van 10 kilometer zen stal teruggevonden, ongelooflijk maar waar. Van jacht of visvangst heb ik nooit veel gevoeld en dat komt zeker door volgend voorval: grootva Van Looveren, die jaagde ook wel eens, en op ne keer kwam hij bij ons jagen en wij mochten mee. Wij naar onze velden, we verspreiden ons en plots vliegen enkele patrijzen op. Grootva mikt en schiet en hij raakt er één vanachter in zijn poep. Pluimen vliegen in 't rond en de patrijs vliegt met veel kabaal nog een heel eind verder tot hij ten gronde strijkt. Ik was daar zo van geschrokken dat ik nooit nog veel moest hebben van jagen. Een speciale dag in onze kindertijd was nieuwjaarsbrieven. Nieuwjaarsbrieven lezen bij grootmoe op de Heuvel. Heel de familie kwam dan met de fiets afgezakt, wat een drukte! Een 20 nonkels en tantes en er moesten een 40 kinderen hun nieuwjaarsbrief lezen. Iedereen wilde erbij zijn, ook nonkel Louis van Merksplas. Op ne keer zei een tante: "ik denk dat die van Merksplas (ik denk zo 'n 30 kilometer) niet komen", maar ze kwamen toch, bleven een paar uur en reden terug. Waarschijnlijk meestal door de donker, één geluk: auto's waren er nauwelijks. Bij nieuwjaarsbrieven wordt er steeds veel goeds toegewenst. Zo van: "ik wens u alle voorspoed en geluk dit jaar", en zo verder. U kent dat wel, maar het kan ook anders, en zo heb ik er een paar gelezen in de loop der jaren die ik hier toch eens wil aanhalen. "Wat ik je dit jaar niet toewens zijn ouderdomskwaaltjes of jeugdpuistjes, lichamelijke of geestelijke problemen, andermans miserie, boetes, deurwaarders, onverwachte rekeningen, platte banden, ketting- of zadelbreuk, klapperend gebit, overdreven haaruitval of winderigheid, jeugd of zweertjes op vervelende plaatsen, zere schouders knieën of heupen, broeken of rokken die te smal worden, afhangende billen, mollen in de tuin, burenruzie, bedorven voedingswaren, in 't rood staan, ongewenste zwangerschap, aangekoekte duivenstront op uw voorruit, en niet te veel pillen nodig hebt, maar dat ik je verder slechts 1 hebbedingetje toewens: een enorme portie gelukkig zijn." Met de laatste nieuwjaarsdag heeft onze grote kleinzoon ook iets moois voorgelezen. Gewoon geschreven op bierkaartjes las hij dit voor:

*Ik zit hier op café,
en ik denk ineens oh nee,
morgen is het feest en ik heb geen briefke mee,
dus roep ik manne, helpt efkes mee,
In Kalmthout is het alle dagen feest,
we lachen en we zingen en we drinken om ter meest,
maar ik roep manne, stopt met dat geleus, da briefke moet hier klaar zijn,
ik heb geen ander keus.
Alweer een jaar voorbij, vrolijk en gezwind,
de Polle die werd 40 en mijn zus ne nieuwe vriend,
maar die had ik op een ander feest precies al is gezien,
da maakt de situatie nu wel heerlijk clandestien.
In Kalmthout is het alle dagen feest,*

*we lachen en we zingen en we drinken om ter meest,
 maar ik roep manne, met da zingen ist gedaan,
 da briefke moet hier klaar zijn, anders kan ik morgen zonder pakske naar huis gaan.
 Dit liedje is nu reeds een tijdje aan de gangk,
 en als ik erover nadenk ist zo slecht nog ni van klank,
 ik gebruik het morgen om te wensen op het feest,
 voor iedereen het beste, maar voor mijn meter wel het meest.
 In Kalmthout is het alle dagen feest,
 we lachen en we zingen en we drinken om ter meest,
 Maar de Koen zegt nog ne leste en 't is gedaan,
 Pakt allemaal maar uw fietske om terug naar huis te gaa
 en Koen geeft die manne nog iet, en doe mij der nog maar twee*

(uit het dagboek van Karel Van den Bergh: Foto 1: moderne koeienstal, Foto 2: de vroegere gemeenteschool van Kalmthout, Foto 3: een stoomtrein in het station in Kalmthout, Foto 4 is een aquarel door Karel zelf geschilderd met zicht op de kerk en omgeving.

Joden in Heide

Het "Verdinaso" (Verbond van Dietse Nationaal Solidaristen) was een elitaire beweging. Het was een sociale maatschappijleer, die sterk anti marxistisch en antikapitalistisch was en de maatschappij in organische zin wenste te hervormen, d.w.z. groeiend op geleidelijk, natuurlijke wijze, met respect voor de eigen aard, geschiedenis en traditie. Ze ging uit van de idee der 17 provinciën. Dit gebied bestond uit de Benelux en het Franse deel van het oude graafschap Vlaanderen. In het begin van de 17^e eeuw werd dit gebied bestuurd door Albrecht en Isabella. Het was een periode van vrede in de godsdienstoorlog Spanje tegen de staat van de Oranjes. Het echtpaar overleed kinderloos, anders

bestond deze staat misschien nog. Dit was de droom van Joris Van Severen, voorzitter van het door hem opgerichte Verdinaso. Zijn leden moesten foutloos Nederlands en Frans kunnen spreken en schrijven. De mannelijke leden droegen een zwarte broek in de plooi, een groen hemd en een zwarte leren riem over de schouder. Dit leek fascistisch. Hij hield van discipline. Eens heeft hij het sportpaleis afgehuurd en iedereen, die hem wou horen spreken, moest inkom betalen. Hij was een vurig spreker en het sportpaleis zat afgeladen vol! In de meidagen van 1940 werd hij opgepakt en samen met een dertigtal andere gevangenen werd hij opgesloten onder de kiosk van Abbeville. Ze werden bewaakt door stomdronken Franse soldaten, die een voor een de gevangenen begonnen te fusilleren. Van Severen en zijn partijgenoot deden aan de bewakers een voorstel: fusilleer ons en laat de andere mensen vrij. En zo geschiedde. Na de oorlog werd hun graf druk bezocht. Van Severen was een fantast met een eeuwenoude droom. Zijn vlag was "Oranje-Blanje-Bleu". Of hij echt zo anti-Joods was, weet ik niet. In 1939 begon ik mijn Grieks-Latijnse studie aan het Kon. Atheneum van Antwerpen. Op dat ogenblik zaten er drie joden in de klas. Een ervan was reeds gevlucht uit Oostenrijk, dat al geannexeerd was door Duitsland. Zij heette Pulver, Ekstein en Steinhouwer. Toevallig zat er ook een Duitser in de klas, die aangesloten was bij de Hitlerjugend. Dat dit veel spanningen gaf kunt u wel begrijpen, maar wij stonden allemaal achter de Joden. Vanaf Mei 1942 werden de joodse leerlingen verplicht een gele ster op hun kleding te dragen; de Duitser uit onze klas was terug naar Duitsland verhuisd. Maar een jonge kerel van bijna 2 meter lang, blond en met blauwe ogen gaf zich aan bij de Waffen. Wij maakten hem uit voor idioot. Op een naoorlogse TV uitzending zag ik hem en herkende ik hem. hij woonde in Argentinië, ver weg van zijn geboortestreek Bazel. Voor de oorlog waren de familie Kleinblatt, in de zomer, burens van ons. Zij baatten een zeer

gekende grote bakkerij uit in de Provinciestraat in Antwerpen. Zij hebben gelukkig de oorlog overleefd en deze bakkerij is nog steeds de grootste koosjere bakkerij in het Antwerpse en is ook bij veel niet joodse mensen bekend voor zijn lekker brood en fijne patisserie. In een vorig verhaal schreef ik reeds over het Hotel Bruner. Deze familie is rond 1960 gestopt met het uitbaten van dit hotel. In de zomermaanden juli en augustus had ik heel wat joods cliënteel. Ik leverde toen nog 's zaterdags af, maar omdat het dan hun sabbat was (Joodse zondag) moesten zij niet betalen. Maar, 's maandags werden alle rekeningen vereffend. Ook uitgeleende regenjassen en regenschermen kreeg ik onmiddellijk terug. Wij, in Heide, waren de jaarlijkse invasie van de Joden gewoon. Ik kan me wel herinneren, dat er een comité bestond, dat anti Joods ageerde. De voorzitter hiervan was een haarkapper, gevestigd in de Heidestatiestraat. De mijne, de Heer Barrat, woonde in dezelfde straat. Het is deze laatste, die samen met de stationschef, Emiel Dockx, opgepakt werd door de Duitsers. Het verhaal hierover heb ik reeds eerder geschreven. Dit anti-Joodse clubje richtte een avond in over het Jodenprobleem. Ik herinner mij dat er toen 7 (zeven) aanwezigen waren, die kwamen luisteren. Heel heide lachte deze mensen uit. Eerder schreef ik ook, dat, na de inval van de Duitsers de toren van onze kerk opgeblazen werd door het Belgische leger. Ik zag met eigen ogen

hoe drie joden de stenen van de kerktoren moesten schoonmaken onder het toezicht van de Duitse stationschef. Wat een vernedering! Deze stationschef kwam af en toe eens kijken, want hij moest ook het treinverkeer regelen. Hij verbleef op "het Eikenhof". Daar woonde ook de weduwe Gommeren met haar vier kleine kinderen. Voor 1940 bestond er in Heide ook een Franstalige school voor jongens met internaat, le Nid d'Aiglon genaamd. Hun ouders werkten gewoonlijk in het buitenland, bv. op ambassades. Soms staken zij gazetjes in de brievenbus van de Waalse partij "Rex", waarvan hun voorman Leon Degrelle was. De titel van het bladje luidde Rex vaincra en bracht veel politieke schandalen aan het licht. Onder de bezetting was Degrelle bevelhebber van het Waals Legioen, dat meevocht met de Duitsers tegen de Russen. Zijn laatste levensjaren bracht hij door in Spanje, waar Franco dictator was. Hij schuwde geen enkele kans voor een T.V

reportage en verdedigde met hand en tand zijn standpunt. Tot hier nog wat herinneringen van vlak voor de oorlog.

(bijdrage van Louis Verpraet, Heidestatiestraat)

Cybercriminaliteit, een begrip waarmee we meer en meer geconfronteerd worden!

Het ontstaan van BINs (vanaf 1998) is er vooral gekomen door burgers die zich verenigen na een reeks inbraken. Aanvankelijk was het doel een verwittigingssysteem op te zetten om meerdere inbraken te voorkomen en de wederzijdse communicatie tussen politiediensten en burgers te verhogen. Er werd binnen de buurtinformatiegroepen bijna uitsluitend gewerkt rond inbraken in woningen. Meer dan 20 jaar later is er heel wat veranderd. Door het feit dat alles meer en meer elektronisch wordt geregeld (banken, overheidsdiensten, handel, enz..) zijn ook de potentiële daders zich gaan aanpassen. Zij werken als het ware ook meer "van thuis uit". Thuis is hier meestal niet het juiste woord, het gaat veelal om connectie met het verre buitenland. Daders pogen in te breken in jouw computersysteem, op je smartphone, tablet,.. al of niet via sociale media of linken waarbij persoonlijke gegevens gevraagd of gestolen worden. Al langere tijd is de politie meer en meer gaan werken rond "cybercriminaliteit" en worden door allerlei instanties preventiecampagnes opgezet. Binnen onze politiezone Grens zijn er ook een paar personeelsleden die zich in deze materie hebben geschoold om gedupeerde burgers bij te staan. De

traditionele inbraken zullen niet allemaal verdwijnen, zij verminderen wel, maar de cybercrime zal meer en meer de manier van “inbreken” worden. Ook de BINs moeten daar klaar voor zijn en een belangrijke rol gaan spelen bij het preventieve en hun leden bestendig blijven waarschuwen voor bestaande en nieuw opduikende systemen van computercriminaliteit. In samenwerking met de gemeentebesturen van Kapellen en Stabroek zullen een aantal Kapelse BINs op 26 maart in de zaal Lux in Kapellen een BIN-event organiseren waarbij cybercriminaliteit het thema wordt, misschien wel een bezoek waard. Plaatselijk kunnen onze bewoners zeker ook terecht bij de lokale politie Grens. Indien je gegevens van een poging tot oplichting wil overmaken aan de politie kan je dat doen door alle nuttige informatie te bezorgen via het e-mail adres pz.grens.cybercrime@police.belgium.eu, of je kan de informatie afgeven in een van de politieburelen.

Volgende info bezorg je dan best:

- Identiteitsgegevens (naam, voornaam, geboortedatum, adresgegevens).
- Datum en uur waarop je gecontacteerd werd en via welk communicatiemiddel (e-mailadres, SMS, Whatsapp, sociale media, account, ...)
- Website(s) waarop geklikt moest worden
- Bankrekening(en) en/of cypto wallet ID('s) die werd(en) opgegeven
- E-mailheader(s) (zie <https://www.pzgrens.be/sites/default/files/Emailheaders.pdf>)
- Schermafdruck van eventuele berichten en/of social media accounts (inclusief adresbalk)
- Schermafdruck waarop de bankrekening of crypto wallet ID te zien is
- verdacht@safeonweb.be en/of <https://meldpunt.belgie.be/meldpunt/> .

Heide zegt het met Heiligen wee(r)tjes (Paul Witters)

Week 04 van 24 januari tot 30 januari 2022

Op 25 januari Sint-Paulus Bekinging. Dit is een ‘Merkeldag’ of ‘Lotdag’ de aanduiding voor een dag die in het volksgeloof bijzonder belangrijk is voor het lot van de mens of het weer. De naam Paulus is niet belangrijk voor de weersvoorspelling, wel de toevoeging bekinging. Dat woord doet – volksetymologisch – denken aan het keren van het weer. Het feest op 25 januari is de zogenaamde halfwinterdag, maar heeft ook een christelijke betekenis: de bekinging van Sint-Paulus was een ommekeer in zijn leven en zo markeert ook deze dag een ommekeer in het weer: de eerste helft van de winter is voorbij.

Is het op Sint-Paulus schoon en klaar, dan komt er een gezegend korenjaar.

Is er op Sint-Paulus sneeuw of regen, dan komt een mager jaar ons tegen.

Paulus is patroonheilige van schrijvers en evangelisten, van journalisten en musici, van missionarissen en theologen, van zielzorgers en zeil- en zadelmakers. Vanwege zijn bekinging in het licht wordt hij aangeroepen bij onweer.

Op **30 januari** Aldegonda, Aldegondis (ook; Aldegonda, Aldegonais) kwam uit een heilige familie uit het noorden van Frankrijk, Cousolre, die veel voor het christendom rondom Henegouwen (ook: Hainaut, ten zuiden van Brussel) heeft betekend. Ze is patrones tegen (borst)kanker, omdat ze daaraan is overleden, en wordt ook aangeroepen bij o.a. hoofd- en keelpijn, koorts en kinderziekten. Dit is gemiddeld de warmste dag van de maand.

Eet nooit meer appels!

Eet nooit meer appels!

Adam leefde lang geleden,

eenzaam in de tuin van Eden, met de zegen van de Heer, wat verlangt een mens nog meer. Hij liep lekker in z'n blootje, baadde zon en baadde pootje, in het water van de beek, zeven dagen van de week

Adam leefde zonder zorgen,

tot dat hij op zekere morgen, plotseling ontdekte dat ieder dier een vrouwtje had !
Hij zei: 'Heer, ik wil niet klagen, maar ik zou U willen vragen onderdanig en beleefd, of U ook voor mij een vrouwtje heeft.'

'Goed,' zei God, 'ik zal mijn best doen,

maar dan moet jij zelf de rest doen. Ik zal zorgen voor een vrouw, die haar leven deelt met jou'
Adam liep van pret te zingen, hij kocht twee verlovingsringen. Prijs de Heer, ik krijg een wijf, al kost 't me een rib uit 't lijf.'

En toen Adam lag te slapen,

heeft de Heer de vrouw geschapen, 't Was een droom van elke man, alles d'r op en alles d'r aan.

En ze leefden heel tevreden, samen in de tuin van Eden.

Tot dat op zekere dag,

Eva de boom met appels zag, Eva dacht: 'Wat kan het schaden aan zo'n boom zo volgeladen.
Ofschoon de Heer het mij verbiedt, mist men een, twee appels niet.'

Eva brandde van verlangen toen zij al dat fruit zag hangen, ze nam een hap terwijl ze zei: An apple a day keeps the doctor away.

Toen was 't gedaan het mooie leven, het paradijs werd opgeheven,
door een appel, zo ik weet, werken wij ons nu in 't zweet,
Door het eten van die appel, werken wij ons nu te sappel: Het is daarom dat ik beweer:

Snoep verstandig, eet een peer! cmet de groeten van de "Heer"

(ingezonden door Frank Coucheir, Kon, Astridlaan)

Uit de oude doos!

Foto genomen van het café "In de Groene wandeling", deze locatie kennen we nu als het restaurant "De Kar" wat zich situeert op de hoek van de Canadezenlaan en de Putsesteenweg. Zeker ook één van de oudste drankgelegenheden in ons dorp! Als we het gebouw vergelijken met wat het gebouw nu is vinden we nog heel wat gelijkenissen terug.

"Heide vertelt" is een tijdelijke uitgave, gestart als BIN-initiatief tijdens de corona-periode. Verschijnt wekelijks digitaal op zondagmorgen.

Redactie: Louis van den Buijs, Heidestatiestraat 58/bus1, 2920 Kalmthout. (0477/22.24.81).

Eerder verschenen krantjes zijn te raadplegen via de website www.binkalmthout.be

